

[Lone Dybkjær]

Det fører mig direkte over til demokratiseringen af fondene, og her er det efterhånden så småt lykkedes os at få kvinderne på plads forstået på den måde, at det er lykkedes at overbevise selv de større partier om, at det var rimeligt, at kvinderne også blev repræsenteret, når det drejede sig om udpegning af bestyrelsesmedlemmer til fondene. Men vi skal selvfølgelig videre, og jeg kan bekræfte over for hr. Holger K. Nielsen, at det vil være en del af de radikale krav i forhandlingerne om en ny regeringsdannelse – måtte skæbnen atter give os mulighed for at deltage i dem – at vi stiller krav om demokratisering. Vi mener selvfølgelig, at udvalgsarbejdet skal gøres færdigt nu, men vi vil gerne omsætte og udmønte de forhåbentlig gode forslag, der kommer om demokratiseringen, i praksis. Vi ser også gerne – det vil jeg gerne bekræfte – at man også indbygger grønne forudsætninger i denne sammenhæng.

Når det drejer sig om den enkelte arbejdsplads, må jeg sige, at jeg ikke håber, hr. Holger K. Nielsen tænker helt så gammeldags, som han udtrykker sig, når han siger, at demokratiet stopper ved fabriksporten. Det er såmænd ikke så meget det, at demokratiet stopper, men det er udtrykket ved fabriksporten, jeg måske nok synes bærer præg af en lidt gammeldags tankegang. Der er vel maksimalt 300.000 mennesker i dette land, der er beskæftiget bag noget, der bare tilnærmelsesvis minder om en fabriksport, på grund af den konkrete industrielle udvikling.

Når jeg er nervøs for udtrykket, er det ikke bare for at drille hr. Holger K. Nielsen, men fordi det er meget nødvendigt, at vi nu kigger på de revolutioner, jeg er fuldstændig overbevist om vil ske i det danske arbejdsliv frem mod år 2000, fordi computerteknologien nu for alvor slår igennem. Det kan man ikke påstå den har gjort på et tidligere tidspunkt, men det vil den gøre nu, og derfor mener jeg, man er nødt til at se lidt bredere på tingene end det, der ligger i hr. Holger K. Niensens udtryk. Med andre ord: Jeg mener, der er behov for, at vi kigger utraditionelt på tingene og tager en åben diskussion om, hvordan vi bedst kan demokratisere arbejdslivet frem mod år 2000 under de nye forudsætninger.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Jeg er fuldstændig enig med fru Lone Dyb-

kjær i, at informationsteknologiens udvikling er noget af det, vi kommer til at diskutere mere og mere i de kommende år. Det går så hurtigt, at det måske af og til kan være svært for de politikere, der sidder herinde, at følge med i de mange udfordringer, som bliver en konsekvens af udviklingen, så den nye teknologi kan blive en gave, vi alle sammen kan få glæde af, i stedet for at det kun bliver nogle enkelte her i samfundet, der får glæde af den nye teknologi. Det er en af de helt store politiske udfordringer for alle politikere her i Folketinget og i hele landet.

Jeg indrømmer, at det med fabriksporten var et udtryk, som blev brugt i 1970'erne, og det var også mest for at charmere Socialdemokraterne, jeg brugte det. Men det er da rigtigt, at virksomhederne bliver anderledes på en måde, vi nok ikke helt kan forestille os i dag, og derfor bruger vi også i forespørgslens tekst udtrykket arbejdslivet. Vi skal nok til at bruge det noget mere, fordi arbejdslivet bliver noget mere fleksibelt og differentieret end det, vi kendte tidligere.

Men så meget desto vigtigere er det, som fru Lone Dybkjær sagde, at der bliver en sammenhæng mellem indflydelse og ansvar. Den nye teknologi stiller krav om større ansvar, men man kan ikke forestille sig større ansvar, hvis man ikke har mere indflydelse. Der er en meget tæt sammenhæng mellem de to ting, og derfor kommer vi ikke uden om at tage en konstruktiv debat om en demokratisering af arbejdslivet. Men jeg synes, det var et meget konstruktivt indlæg, fru Lone Dybkjær kom med, og jeg tror bestemt, at der kan blive nogle spændende forhandlinger efter næste folketingsvalg.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Nu får jeg lejlighed til at sige en enkelt ting, som jeg godt ville have haft med i min tale, nemlig at det ikke kun er et spørgsmål om indflydelse og ansvar; det er også et spørgsmål om, hvad vi stiller op med de større forskelle, der bliver mellem dem, der er i arbejdslivet. Jeg tænker på, at internationaliseringen vil betyde større lønforskelle, end vi normalt har accepteret herhjemme, og på, hvad vi kan gøre ved det. Hvordan håndterer vi den situation i et demokratisk samfund som det danske, hvor få har for meget osv.?